

Soraya
LANE
Pariisilainen
tytär

Suomentaneet Lauri Sallamo ja Heidi Tihveräinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Paris Daughter

Copyright © Soraya Lane, 2024
First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51124-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*Bookouturen tiimilleni
Kiitos kaikesta työstänne sen eteen,
että tämä sarja on löytänyt lukijansa*

PROLOGI

RUE CAMBON, PARIISI, ELOKUU 1937

Evelina painoi samppanjalasin tiukasti vartaloon vasten ihaillessaan mallinukun yllä olevaa rohkeaa luomusta, *hänen rohkeaa luomustaan*. Asunnon ovet olivat visusti lukossa, jotta ainoastaan kutsuvieraat saisivat nähdä hänen ensimmäisen oman mallistonsa. Paikalle kerääntyneet tarkastelivat ihastuneina vaatteiden kiiltävää silkkiä ja koristeellisia nappeja, eikä hän voinut olla hymyilemättä, kun eräs miehistä kuvaili yhtä asua henkeäsalpaavan kauniiksi. Hän oli pelännyt elävänsä ikuisesti miehensä varjossa, mutta jos tämän-iltainen menestys ennakoi tulevaa... Hän veti syvään henkeä ja maistoi samppanjaa vieno hymy huulilla väreillen. *Entisen miehensä*. Théo kuului menneisyyteen, vaikka aina välillä eksyikin Evelinan ajatuksiin. Avioero oli astunut voimaan hieman alle vuosi sitten, ja Théon muoti-imperiumi oli nyt valtavissa vaikeuksissa, vaikka mies oli raivoissaan uhannut, ettei Evelina voisi koskaan menestyä ilman häntä. Evelina ei ollut toivonut miehelle epäonnea, mutta oli kyllä valmis kilpailemaan tämän kanssa, jos tilanne sitä vaati.

Hän katseli ympärilleen muistuttaen itselleen, kuinka pitkälle oli päässyt kaikista esteistä huolimatta. Tämä uskottoman hieno ilta oli vaatinut monta kuukautta töitä ja myös ripauksen onnea, ja lopputulos oli uhrausten arvoinen.

Häntä oli toisinaan huolettanut, pärjäisikö hän sittenkään omillaan – Théon sanat olivat herättäneet epäilyksen siitä, hyväksyttäisiinkö häntä koskaan piireihin – mutta tänä iltana hänestä *vihdoin* aidosti tuntui kuin hän olisi löytänyt paikkansa.

Evelina poistui vaivihkaa huoneesta, astui pikkuiselle parvekkeelle sytyttämään savukkeen ja ihaili hetken kaupungin siluettia. Hän oli aina arvostanut Pariisin kauneutta, ja tällaisena iltana oli mukava kerrata menneiden vuosien tapah-
tumuja, jotka olivat johdattaneet hänet tänne.

Evelina nosti savukkeen huulilleen ja tunsu samassa hipaisun alaselässään. Tuntui oudolta, että joku vieraista koskettaisi häntä näin intiimisti, ja kääntyessään hän näki savupilven läpi aiemmin sisällä kohtaamansa miehen, jonka silmät olivat kirkkaansiniset ja tummanvaaleat hiukset kammattu siististi taakse. Miehen hymy oli vastustamaton.

”Evelina Lavigne”, mies sanoi, ”hauska viimein tavata.”

I

NYKYHETKI

Blake tuijotteli neuvotteluhuoneen ikkunasta ulos ja pyöritteli kynää kädessään yrittäen kuunnella pöydän ympärillä käytävää keskustelua. Heidän Mayfairin toimistonsa koko seinän korkuisista ikkunoista avautui esteetön näkymä alapuolella risteileville Lontoon kaduille, joiden kuhinaa oli helppo unohtua tarkkailemaan. Palaveri oli kestänyt miltei tunnin, ja päätoimittajan terävästä äänensävyistä päätellen keskustelu ei ollut edennyt mihinkään suuntaan. Pitkän istuskelun jälkeen oli hankala keskittyä.

Blake pakotti itsensä kääntymään kohti naista, joka oli antanut hänelle mahdollisuuden kahdeksan vuotta sitten, ja näki tämän kasvoja painavan epätoivon. Deborah, hänen pomonsa ja mentorinsa, vaikutti turhautuneelta puhuessaan huoneeseen kokoontuneille vanhemmille ja nuoremille toimittajille. Heistä oli tullut todella läheisiä sen jälkeen kun Deborah oli palkannut hänet, ja nainen oli mainio pomo sekä lehtimaailman taitavimpia päätoimittajia. Tänäpä Deborah oli selvästi väsynyt – kenelläkään ei vaikuttanut olevan sellaisia juttuideoita, joita muut eivät

olisi käyttäneet satoja kertoja tai joita he eivät olisi itse jo julkaisseet.

”Te ette taida ymmärtää, että tässä on tosi kyseessä. Jos uudesta digitaalisesta formaatista ei tule menestystä, meiltä kaikilta loppuu työt.” Deborah huokaisi ja istuutui takaisin tuoliinsa. ”Meidän pitää luoda uutta sisältöä eikä vain kierrättää vanhoja ideoita. Kiinnostavat, tuoreet jutut tuovat sivustolle lukijoita, mikä puolestaan houkuttelee isoja mainostajia ja estää meitä jäämstä työttömiksi. Mutta ennen kaikkea me tarvitsemme jonkin syyn, joka saa lukijat palaamaan sivuillemme ja ryhtymään tilaajiksi. Tarvitsemme sisältöä, josta he ovat valmiita maksamaan yli viisi puntaa kuukaudessa samalla kun heidän huomiostaan taistelee jo liuta striimauspalveluita ja sähköpostiin tipahtelee viikoittain muiden nettijulkaisujen artikkeleita. Tarvitsemme jotain, jolla erotumme joukosta ja varmistamme, että palvelusta tulee heti menestys.”

Huoneessa oli hiljaista, ja Deb kohotti kätensä turhautuneena. Blake karisti pikaisesti kurkkuaan ja päätti luottaa vaistoihinsa ja sanoa ensimmäisen mieleen juolahtavan asian ennen kuin kukaan yrittäisi keksiä uudenlaista tietovisaa tai testiä tai ehdottaisi juttua, jossa arvuuteltaisiin prinsessa Katen lempimuotisuunnittelijaa. Nekin oli jo nähty. Hän voisi pelastaa tämän palaverin, mutta hänen piti toimia nopeasti ennen kuin Deborah marssisi turhautuneena ulos. Deb kehotti häntä aina tähtäämään korkealle ja keskittymään häntä oikeasti kiinnostaviin juttuihin, mutta tähän päivään asti Blake oli pitänyt ajatuksensa omana tietonaan. Nyt oli kuitenkin aika ryhtyä toimeen, jos heidän työpaikkansa kerran olivat vaarassa.

”Mitä jos tekisimme artikkelisarjan blogityyillisesti?” Blake ehdotti ja suoristi ryhtinsä katsoessaan pomoaan. ”Vähän niin kuin yhdeksänkymmentäluvun lopun, *Sinkkuelämää-*

Carrien tyyliin. Sinä kyllä kielsit vanhojen juttujen kierrätyksen, mutta entä jos ihmiset kaipaavat sellaista? Nostalgisia juttuja, joissa kirjoittajan ääni ja kokemukset pääsevät kunnolla esiin? Jokin siinä ajassa vetoaa minun sukupolveeni.”

”Jatka vain”, Deborah sanoi kulmakarvat koholla ja viittilöi Blakelle samalla kun nojasi eteenpäin tuolissaan. ”Kerro toki.”

”Minusta meidän pitää kirjoittaa sellaisia juttuja, joita kukaan muu ei kirjoita, eli syväluotaavia henkilökohtaisia tarinoita eikä pintapuolisia katsauksia uusimmista trendeistä tai haastatteluja, joissa kysellään tunnetuilta naisilta, miten he yhdistävät työn ja perheen tai kokoavat kapselikaapin.” Blake piti tauon miettien, kertoako tarkemmin ideastaan vai jättääkö sen mainitsematta. Hän ei ollut varma. ”Totta puhuen minusta meidän pitäisi itse uskaltaa olla haavoittuvaisia ja kertoa omista elämäkokemuksistamme.”

”Jos sinulla on joku juttuidea mielessä, nyt on hyvä hetki kertoa siitä. En kuitenkaan aio julkaista mitään deittailutarinoita enkä sinkkuvinkkejä, koska olen kyllästynyt niihin. Deittisovelluksista olen myös kuullut aivan tarpeeksi.”

”Miltä kuulostaisi mysteeri?” Blake kysyi. ”Sellainen, jonka ratkaisu kiinnostaisi lukijoita niin paljon, että he palaisivat aina lukemaan, miten tarina jatkuu. Heillä olisi hyvä syy jatkaa tilausta, sillä tarinan loppuratkaisuhan ei selviä, jos tilauksen peruu heti ilmaisen kokeiluajan umpeuduttua.”

”Eiköhän true crime -podcasteja ole jo ihan riittävästi”, eräs toimittaja mutisi. ”Deborah juuri äsken sanoi, että tarvitsemme tuoreita ideoita.”

”Menepä hakemaan meille kahvia”, Deborah käski vilkaisten nuorta toimittajaa nyreästi ja jatkoi sitten hiljempaa: ”Jos haluaa osallistua palaveriin, kannattaisi hitto viekään osoittaa kunnioitusta kollegoille, varsinkin kokeneemmalle toimittajalle, jolla sentään on jotain sanottavaa. Tämä koskee teitä kaikkia.”

Blake veti syvään henkeä ja kääntyi Deborahin puoleen samalla kun kahvinhakuun komennettu nuori mies hiipi huoneesta ulos. ”Sain viime vuonna erään esineen”, Blake sanoi ajatellen, että nyt tai ei koskaan. ”Minulle annettiin pieni puinen rasia, joka ilmeisesti kuului isoisoäidilleni, ja lyhyesti sanottuna selvisi, että hän ilmeisesti antoi lapsensa eli isoäitini Maryn adoptoitavaksi.” Hän piti tauon ja selvitti kurkkuaan nähdessään joidenkin nuorempien toimittajien tympääntyneet, lähes lasittuneet katseet. ”No, joka tapauksessa, hän jätti vihjeitä siltä varalta, että isoäitini ryhtyisi etsimään häntä. Vihjeet olivat piilossa pienessä rasiassa vuosikymmenten ajan tähän päivään saakka.”

Blake katui heti suunsa avaamista. *Miksi oi miksi halusin sanoa tuon kaiken ääneen?* Hän oli yrittänyt olla ajattelematta rasiaa kuukausien ajan, sillä ei ollut valmis uppoutumaan isoäidin menneisyyden selvittelyyn eikä palaamaan muistoihin, mutta nyt hän oli paljastanut huoneeseen kerääntyneelle joukolle kauan salaamansa asian.

Blaken pomo katsoi häntä ja kohotti kulmiaan kuin olisi viimein kuullut jotain kiinnostavaa. ”Olen utelias kuulemaan lisää. Jatka vain.”

”En ole ehtinyt vielä paneutua asiaan sen enempää, mutta entä jos kirjoittaisin kokemuksestani lukijoille? Ottaisin heidät mukaan matkalle selvitellessäni salattua menneisyyttä. Se olisi henkilökohtainen tarina, jonka lopputulosta edes kirjoittaja itse ei tiedä.”

Deborah nojasi hymyillen taaksepäin ja katsoi Blakea kuin sanoen, että oli odottanut tältä tuollaista ehdotusta koko aamun.

”*Tuo* on juurikin sellaista kaipaamaani tuoretta sisältöä, ja olet oikeassa siinä, että mysteeri vetoaisi lukijoihin, kun lopputulos selviäisi heille miltei samalla hetkellä kuin kirjoittajallekin”, Deborah totesi ja kääntyi sitten

puhumaan avustajalleen, joka teki täyttä häkää muistiinpanoja. ”Lucy, voisitko varata kahdelle hengelle lounaspöydän Kitty Fisher’sistä? Blake, ryhdy kehittämään ideaa ja peru menot loppupäivältä. Järjestän meille autokyydin ravintolaan yhdeltä.” Hän pyörähti ympäri tuolillaan ja puhutteli seuraavaksi kaikkia. ”Tarvitsemme vielä paljon lisää sisältöä. Tämä on vasta alku, joten haluan teidän kaikkien ryhtyvän työstämään ideoita. Keskiviikkona on luvassa palaveri, jossa kerrotte ne minulle.”

Blake nielaisi raskaasti pohtien, oliko äsken esitelty elämänsä parhaimman vai huonoimman idean. Hän vilkaisi rannekelloaan. Varmaa oli ainoastaan se, että lounaaseen oli kaksi tuntia aikaa, eli hänen pitäisi pikavauhtia laatia huipputason esitys.

Myöhemmin samana päivänä Blake astui toimistorakennuksesta ulos pomonsa vanavedessä tämän ilmeisesti päätettyä, etteivät he menisikään lounaalle autolla.

”Sopiiko, että kävellään?” Deborah kysyi viittoen taivaalle. ”On kerrankin aurinkoista, ja raitis ilma tekisi hyvää. Tuntuu kuin olisin kököttänyt toimistossa viikon putkeen.”

”Viime päivät ovat ilmeisesti olleet rankkoja.” Blake sanoi yllättyneenä, kun hänen pomonsa kaivoi esiin savukkeen.

”Pidän tupakka-askia laukussa hätätilanteita varten, ja tämä on kulkenut mukani miltei puoli vuotta”, Deborah sanoi vetäessään pitkät sauhut ja kääntyi sitten puhaltamaan savupilven heistä pois päin. ”Lopetin tupakoinnin jo vuosia sitten, mutta annan silloin tällöin itselleni luvan polttaa yhden. Sanotaanko vaikka niin, että tällä viikolla olen polttanut miltei koko askillisen, eli joo, on ollut aika rankkaa.”

Blake irvisti myötätuntoisesti. ”Onko töissä ollut oikeasti niin vaikeaa?”

”On.” Deborah huokaisi heidän lähdettyään liikkeelle. Auringonpaiste ilahdutti, mutta pomonsa perässä pinnistellessään Blake harmitteli, ettei ollut ottanut lenkkareita

mukaan töihin. ”Olemme samassa jamassa kuin monet muutkin lehdet, jotka yrittävät palvella uskollisia paperilehden tilaajia ja houkutella digipuolellakin uusia lukijoita ja mainostajia. Kun asiat menevät mönkään, syyttävä sormi osoittaa ensin minua. Te ette ole ainoita, joiden työpaikka on vaarassa. Minäkin saatan saada potkut.”

”Eiköhän oteta sitten viiniä ruoan kanssa”, Blake totesi, sillä koki voivansa puhua suoraan heidän pitkän yhteisen työhistoriansa ansiosta. ”Anteeksi, etten ole huomannut, miten hankalaa sinulla on ollut.”

”Varasin syystäkin Kitty Fisher’sistä pöydän”, Deborah sanoi heidän lähestyessään ravintolaa. Mayfairin toimistolta oli ravintolaan melko lyhyt matka, joten sinne oli kätevä kävellä. ”Ruoka on loistavaa, mutta viinit ovat vielä parempia, ja totta puhuen tämä saattaa olla viimeinen firman piikkiin nauttimani pitkä lounas, jos tilanne ei tästä parane.”

Molemmat nauroivat, ja loppumatka sujui rennon hiljaisuuden vallitessa. Blake piti Deborahista: he olivat hyvä tiimi, eikä Deborahia parempaa päätoimittajaa ollutkaan, mutta Blakea silti hermostutti esitellä tälle idea, jota ei edes ollut ehtinyt hioa kunnolla. Hänen oli kuitenkin itseään kehittääkseen totuttava haastaviin tilanteisiin.

Heidän edessään kohoavan ravintolan markiisien alla oli kaksi pöytää, jotka molemmat olivat täynnä, ja Blake huomasi pikkukoiran tuijottavan häntä omistajansa vierestä. Hän oli käynyt täällä vain pari kertaa, aina työn merkeissä, ja vanhan tiilirakennuksen pohjakerroksessa sijaitseva, ulkoapäin miltei vaatimattoman näköinen ravintola toi hänelle aina mieleen pienen ranskalaisen bistron. Hän piteli pomolle ovia auki ja astui sitten itsekin sisään ravintolaan, jossa Deborahia tervehdittiin nimeltä, ja heidät opastettiin pöytään salin takaosassa. Ilmassa leijaili herkullisia tuoksuja, ja Blaken vatsassa alkoi heti kurnia.

”No niin, kerro tästä ideastasi”, Deborah sanoi Blakelle ja nyökkäsi tarjoilijalle, jotta tämä toisi heille viinilistan. ”Se kuulostaa kiinnostavalta. Miksi otit sen puheeksi vasta nyt?”

Blake istuutui hitaasti yllättyneenä siitä, että Deborah oli mennyt suoraan asiaan. Hän sipaisi pitkän hiussuortuvan korvansa taakse ja hypisteli hiustensa latvoja niin kuin hänellä oli hermostuneena tapana. ”Se onkin kiinnostava, mutta en ollut valmis kertomaan siitä ennen kuin vasta nyt. Vaatii nimittäin melkoista salapoliisityötä selvittää johtolankojen merkitys, mutta –”

”Ennen kuin jatkat, oletko varma, että haluat tuoda omia ja perheesi asioita tällä tavalla julki? Tarina ei tunnu aidolta, ellet kerro selvittelyjesi tuloksista rehellisesti ja täysin avoimesti.” Deborah piti tauon. ”Tiedän kyllä, ettet yleensä lörpötele perheestäsi.”

Blake nyökkäsi. Piti paikkansa, että hän piti tiukasti kiinni yksityisyydestään. Ja juuri sen takia hän oli epäroinyt avata suutaan aamupalaverissa.

”Tiedän, että tilanne on vaikea ja minulta odotetaan paljon, ja totesin, että se on kaiken arvoista. Lukijan täytyy kulkea mukanani koko matka alusta loppuun.”

”Hienoa. Olen ylpeä sinusta! Tuntuu kuin olisit tähän asti pysytellyt turvallisella linjalla ja rohkaissut mielesi vasta nyt kun on tosi kyseessä.”

”Parempi panna kaikki likoon kuin ei mitään, vai mitä?” Blake vitsaili.

”Toden totta”, Deb myönsi ja huokaisi. ”Tuntuu kuin se olisi nykyään mottoni tässä työssä.” Deborah piti tauon tilataksaan viiniä ja kääntyi sitten Blaken puoleen. ”Tilataanko saman tien ruoatkin? Että saamme sitten puhua rauhassa?”

Blake vilkuili ruokalistan läpi. ”Voitko suositella jotain annosta?”

”Tilattaisiinko molemmille porsaankyljykset ja pari lisuketta? Ehkä rapeaa perunaa ja paahdettua punajuurta? Ne ovat varma valinta.”

”Kuulostaa hyvältä.”

Tarjoilijan mentyä Deborah nojasi eteenpäin käsivarret pöytää vasten. ”Blake, sinun kannattaa nyt aloittaa ihan alusta. Haluan tietää kaikki yksityiskohdat sekä sen, mikä näiden juttujen näkökulma olisi, jos päätämme ryhtyä toimeen. Minkälainen rakenne, millä tavalla tarina etenee? Ja mikä tärkeintä, milloin voisit toimittaa minulle ensimmäisen osan?”

Blake hengitti sisään ja ilahtui nopeasti pöytään tuodusta viinistä, sillä hän ehti ottaa ison hörpyn ennen vastaamista. Tuntui yhtäkkiä kuin lehden kohtalo riippuisi yksinomaan hänestä ja siitä, pystyisikö hän kirjoittamaan sarjan koukuttavia tarinoita. Hän saattoi vain toivoa, että ihmisiä kiinnosti lukea hänen sukumysteeristään.

Hän kaivoi laukustaan pienen puisen rasian, jonka oli noutanut kotoaan aamupalaverin jälkeen, ja siveli sen sileitä reunoja. Hän oli aluksi asettunut työpöytänsä ääreen hahmottelemaan ehdotustaan mutta tajunnut sitten, että oli tehokkainta näyttää johtolangat Deborahille, ja käynyt hakemassa ne. Oli jotenkin syköhdyttävää katsella vanhaa esinettä, varsinkin sellaista, joka oli jonkun tarkkaan valitsema.

”Tässä on se rasia”, Blake sanoi ja liu’utti esineen pöydän poikki. Hän oli pujottanut rasian ympärille narun, joka oli ollut sen ympärillä hänen saadessaan sen itselleen, ja asettanut paikoilleen myös lapun, jossa luki hänen isoäitinsä nimi. Hän halusi Debin näkevän esineen samanlaisena kuin hän oli sen ensimmäisen kerran nähnyt; sellaisena kuin hänen isoisoäitinsä oli sen vuosia sitten jättänyt.

”Voinko avata sen?” Deborah kysyi narua hypistellen.

Blake nyökkäsi. ”Sain viime vuonna lakitoimistosta kirjeen. Tai oikeastaan se oli osoitettu äidilleni, mutta koska hoidan hänen asioitaan, kaikki asiakirjat lähetetään minulle.” Deborah tiesi Blaken perheestä sen verran, että ymmärsi, miksi Blake huolehti äitinsä asioista, ja Blake oli kiitollinen, ettei tämä udellut yksityiskohtia. Hän puhui kyllä mielellään siskostaan tai veljestään, mutta äidistä oli hankalampi keskustella.

”Ja tässä kirjeessäkö siis kerrottiin rasiasta?” Deb kysyi asetettuaan narun pöydälle ja katsoi Blakea.

”Ei, siinä oli vain kutsu tapaamiseen, mikä tuntui silloin todella omituiselta.” Blake tarkkaili Deborahin ilmettä, kun tämä avasi rasian ja otti ensin esiin taitellun paperin, joka paljastui vaateluonnokseksi, ja sitten silkinpalan, jota hypisteli hetken. Blake muisti, kuinka uskomattoman pehmeältä ja ylelliseltä kangas oli tuntunut, kun hän oli koskettanut sitä ensimmäisen kerran. ”Selvittelin lakifirman taustoja ennen vastaamista, ja koska yritys ei vaikuttanut hämäräperäiseltä, päätin mennä tapaamiseen avoimin mielin. Lakitoimistossa tajusin, ettei tapaamista ollut järjestetty pelkästään minua varten, sillä paikalla oli pieni ryhmä naisia, joista jokainen oli saanut samanlaisen kirjeen. Meidät kaikki oli kutsuttu samaan tapaamiseen.”

Hän ei ikinä unohtaisi sitä päivää, kun oli seurannut, miten naisille oli selvinnyt sukulaistensa salattu menneisyys. Blake muisti yhä, miten oli tuijottanut epäuskoisena rasiaa, jossa oli hänen isoäitinsä nimi.

Hän oli puristanut sormensa hänelle ojennetun rasian ympärille ja tuntenut sillä hetkellä yhteyden isoäitiinsä poikkeuksellisen vahvana. Hänen oli täytynyt kääntää katseensa ja lähteä lakitoimistosta kiittämättä Miaa, sillä tuntui liian musertavalta, ettei isoäiti ollut mukana ottamassa vastaan tuollaista aarretta.

Blake havahtui mietteistään, kun Deb kohotti luonnosta päätänsä pudistellen. ”Uskomattoman hieno. Kuinka vanha arvelet sen olevan?”

”En ole varma, mutta luulisin, että ainakin seitsemänkymmentä vuotta. Ehkä enemmänkin?”

”Jatka vain. Kerro siitä tapaamisesta.”

”Siellä oli nainen – Mia – joka kertoi olevansa Hope Berensonin sukulainen. Lakifirma oli hoitanut hänen Hope-tätinsä asioita pitkään, ja Hope oli johtanut paikkaa nimeltä Hopen koti. Se sijaitsi täällä Lontoossa. Naimattomat äidit kävivät siellä synnyttämässä, ja Hope etsi vauvoille kodin.”

Blake maistoi viiniä, laski sitten lasinsa ja tarttui pieneen käsin kirjoitettuun nimilappuun, joka yhä roikkui narussa. Hän siveli sitä muistellessaan, mitä Mia oli heille silloinertonut.

”Mia oli löytänyt joukon samanlaisia rasioita Hopen kodin lattialankkujen alta. Hänen tätinsä oli kuollut jokin aika sitten, ja talo oli määrätty purettavaksi, joten Mia oli mennyt tarkistamaan, ettei siellä ollut enää mitään tädin henkilökohtaisia tavaroita”, Blake kertoi. ”Jokaisessa hänen löytämässään rasiassa oli tällainen nimilappu, ja tässä on isoäitini nimi. Rasioita oli yhteensä seitsemän.”

”Joten isoäitisi kytkös taloon on...” Deb hiljeni, kun Blake katsoi häntä.

”Käsittääkseni isoäitini syntyi siellä, ja hänen äitinsä, minun isoisoäitini, jätti tämän pienen rasian synnyttämälleen lapselle. Ilmeisesti hän toivoi, että se annettaisiin hänen tyttarelleen jonakin päivänä, jotta tämä saisi tietää alkupe-rästään.”

Blake näki Deborahin kuuntelevan tarinaa kostein silmin ja räpytteli itsekkin kynelet silmistään. Oli raastavaa kuulla äidistä, joka oli joutunut luopumaan lapsestaan ja jättänyt tälle rasiaan esineitä vihjeeksi. Blake ei voinut tietää, oliko

hänen isoisäitinsä edes halunnut antaa lapsen adoptoitavaksi vai tehnyt sen olosuhteiden pakosta. Hän tiesi, että Deborahillakin oli pieniä lapsia, minkä vuoksi tarina oli varmasti aivan erityisen koskettava.

”Tiesikö kukaan suvussasi adoptiosta, vai oliko se salaisuus?”

”En usko, että kukaan tiesi, mutta isoäitini kuoli vuosia sitten, eikä ole oikein ketään, keltä kysyä”, Blake sanoi ja nojasi taaksepäin, kun tarjoilija tuli täyttämään heidän vesilasinsa. ”Vaikutti siltä, että asia tuli yllätyksenä muillekin huoneen naisille, joten arvelisin, että heidänkin suvuissaan adoptio oli pidetty salassa. Kukaan lapsista ei tiennyt olevansa adoptoitu eikä että heille oli jätetty jotain.”

”Montako naista tapaamisessa oli?” Deborah kysyi.

”Meitä oli yhteensä kuusi. Kuuntelimme, kun Mia kertoi Hope-tädistään. Sitten juristi pyysi jokaista näyttämään henkilötodistuksen ja antoi asiakirjan allekirjoitettavaksi, minkä jälkeen rasiat jaettiin meille.” Blake piti tauon ja hörppäsi taas viiniä. ”Rasioita oli yksi ylimääräinen, ja kun joku kysyi Mialta siitä, hän sanoi, etteivät he olleet löytäneet mitään tietoa henkilöstä, jolle rasia oli osoitettu. Mutta kaikille muille löytyi omistaja, ja sitten me poistuimme ja –”

”Oletko siitä lähtien pitänyt tämän omana tietonasi? Onko mysteeri yhä ratkaisematta? Etkö ole yrittänyt selvittää sitä?”

Blake nielaisi vältellen vastaamista. Kaikki hänen perheensä ja menneisyyteensä liittyvä oli tuntunut liian raskaalta isoäidin kuoleman jälkeen. Hän ei oikeastaan edes tiennyt, halusiko selvittää isoäitinsä salaisuuksia, kun tämä ei enää ollut elossa, vaikka tämän kuolemasta oli jo yli kymmenen vuotta.

”Ehkä en vain ole tiennyt, mistä aloittaa”, Blake lopulta vastasi. Hän osoitti johtolankoja, jotka Deborah oli jälleen ottanut tarkasteltavakseen. ”Olen poiminut tuon luonnok-

sen rasiasta varmaan sata kertaa ja tuijottanut sitä pähkäillen sen merkitystä ja yhteyttä sukuni menneisyyteen, mutta sen pidemmälle en ole päässyt. Vaikuttaa ainakin selvältä, että nämä esineet ovat olleet isosoäidilleni valtavan tärkeitä. Hän jätti ne tyttärelleen siltä varalta, että tämä alkaisi etsiä äitiään, joten varmastikin hän piti niiden merkitystä päivänselvänä.”
En vain ole uskaltanut tehdä asialle mitään.

”Eli jos oletamme, että tämä luonnos ja alareunan signeeraus ovat hänen, joku olisi siihen aikaan tiennyt näiden perusteella, kuka hän on. Sitäkö tarkoitat?”

”Tai ehkä hän *toivoi*, että niiden merkitys olisi päivänselvä silloin, kun hänen tyttärensä löytäisi ne? Ehkä hän luopui vauvasta toteuttaakseen unelmiaan.” Blake oli pyöritellyt asioita mielessään useita kertoja ja päätynyt aina siihen lopputulokseen, että hänen isosoäitinsä oli täytynyt olla aikanaan tunnettu hahmo muotimaailmassa. Miksi muutenkaan hän olisi jättänyt vihjeeksi kaikesta päätellen itse signeeraamansa luonnoksen?

Heidän annoksensa tuotiin pöytään, ja Blake kiitti tarjoilijaa samalla kun Deborah taitteli paperin varovasti ja asetti sen takaisin rasiaan. Hän hypisteli silkkikangasta tovin, mutta huokaisi sitten ja laski sen paperin päälle.

”Tuoksuuko rasia sinustakin etäisesti ruusuilta?” Deborah kysyi. ”Vai kuvittelenko vain?”

Blake otti rasian käsiinsä ja veti sen tuoksua sieraimiinsa. Deborah oli oikeassa: se tosiaan tuoksui kevyesti ruusuilta. Hän oli ollut aistivinaan tutun tuoksun mutta ei ollut aiemmin tunnistanut sitä. Nyt se oli selvinnyt.

”Et kuvittele. Minäkin haistan ruusun tuoksun. Ihan kuin joku olisi pirskottanut rasiaan hajuvettä, jonka tuoksu viipyilee yhä kaikkien näiden vuosien jälkeenkin.”

”Tarina vaikuttaa todella kiehtovalta, ja se taatusti vetoaa lukijoihimme. Olet oikeassa, että mysteeri kannus-

taisi jatkamaan lukemista. Vastauksia tai tarinan ratkaisua ei löytyisi miltään muulta sivustolta. He lähtisivät tälle matkalle sinun kanssasi.”

Blake tarttui haarukkaan ja veitseen. Annos tuoksui mahavaltalta. ”Aistin, että kohta tulee *mutta*”, hän sanoi ja maistoi ruokaansa. Se oli todella herkullista, ja hän vannoi itselleen, että hemmottelisi itseään useammin tällaisella hienolla aterialla. Rahahuolet olivat varjostaneet suurta osaa hänen elämästään, ja hän eli yhä säästeliäästi kuin pikkutyttö, kun jääkaappi oli ammottanut tyhjyyttään. Tällaiset lounaat tuntuivat siitä syystä aivan erityisen hulppeilta.

Deborah huokaisi. ”Kyse ei ole siitä, ettenkö haluaisi julkaista juttuasi, koska todellakin haluan. Ongelmana on se, miten aiot ryhtyä selvittämään mysteeriä. Jos et ole tähänkään asti keksinyt, mistä aloittaa, miten tilanne ratkeaa maanantaihin mennessä, kun käsken sinua käärimään hihat?”

Blake nielaisi suupalan samalla kun Deborah kävi oman annoksensa kimppuun. Hän oli itsekin miettinyt samaa asiaa.

”Voisin kaivata sinulta hieman apua”, Blake myönsi. ”Saisinkohan käyttää sinun ja lehden nimeä lähestyäkseni Lontoon tunnetuimpia suunnittelijoita ja muotitalojen johtajia?”

”Arvelet ilmeisesti, että joku heistä tunnistaisi luonnoksen signeerauksen?”

Blake hymyili. ”Juuri niin.”

”No, siinä tapauksessa saat käyttää nimeäni ihan missä yhteydessä vain. Voin jopa soittaa heille etukäteen, jos siitä on apua”, Deborah sanoi ja viittilöi tarjoilijalle tilataksaan lisää viiniä. ”Esittelen juttusarjan johtoryhmälle uuden digijulkaisun vetonaulana ja kerron seisovani sen takana, mutta uskonpa heidänkin ihastuvan ideaasi. Nautitaan nyt lounaasta ja sanotaan toimistolla, että meillä

meni suunnittelussa tuntikausia. En todellakaan aio tänään kärsiä enää yhdestäkään palaverista.”

Blake nauroi ja otti lautaselleen lisukkeita. Hän toivoi, että olisi kertonut Deborahille rasiasta jo aiemmin.

Hänen rintaansa kuitenkin puristi, kun hän laittoi rasian varovasti takaisin laukkuun. *Tai ehkä en olisikaan saanut kertoa siitä.*

Blake kattoi pöydän neljälle ja palasi sitten keittiöön. Huoneessa leijaili kanan ja paahdettujen vihannesten tuoksu, kun hän avasi uunin ja kurkisti sisään. Lapsena hänestä oli ollut ihanaa tulla ruoalta ja uunituoreilta leipomuksilta tuoksuvaan kotiin, vaikka sellainen oli ollutkin harvinaista. Äiti oli silloin tällöin intoutunut kuuramaan koko talon niin että joka paikka löyhkäsi desinfiointiaineelta ja valmistanut sitten herkullisen päivällisen, mutta seuraavana päivänä hän ei ollut jaksanut nousta tuolista tai vuoteesta, ja Blaken oli täytynyt säännöstellä leipäviipaleet ja maito riittämään mahdollisimman pitkälle.

Vanhimpana lapsena hän muisti vielä, millaista oli elää normaalia perhearkea, mutta ne ajat tuntuivat aina vain kaukaisemmilta, kun kaikki oli langennut pikkuhiljaa hänen vastuulleen. Vaikka hän ja hänen sisaruksensa olivat nyt jo aikuisia ja kaikki elivät omaa elämäänsä, hänellä oli edelleenkin tarve ruokkia heidät ja huolehtia siitä, että he tunsivat olevansa rakastettuja. Hänen veljensä ja siskonsa olivat muuttaneet jo kauan sitten pois heidän lapsuudenkodistaan, mutta hän oli jäänyt asumaan virittyneeseen kolmioon, jotta sisaruksilla olisi tarvittaessa aina paikka, jonne palata.

Samassa oveen koputettiin, ja hänen siskonsa huudahti: ”Blake! Kotona ollaan!”

Blake jätti kanan kypsymään ja kiiruhti tervehtimään sis-koaan. Hän ei ollut nähnyt Abbya kolmeen kuukauteen, ja siskon rauhoittavan äänen kuullessaan hänestä tuntui kuin elämä olisi taas jotenkin kokonaisempaa.

”Ihana nähdä sinua.” Blake oli kompastua siskonsa lauk-kuihin kaapatessaan tämän lämpimään halaukseen.

”Ihana nähdä sinuakin”, Abby sanoi. ”Luoja, kun on ollut ikävä sinun kokkailujasi. Täällä tuoksuu mahtavalta niin kuin aina.”

Blake veti siskon eteensä ja katseli häntä kasvot ilosta loistaen. ”En ole koskaan nähnyt sinua näin ruskettuneena, ja ihanat rantahiuksetkin! Hyvältä näyttää.” Yleensä hei-dän sukulaisuudesta ei voinut erehtyä, sillä molemmilla oli tummanvaaleat hiukset ja suklaanruskeat silmät, mutta Abby oli nyt blondimpi ja päivettyneempi kuin tavallisesti.

”Australia teki hyvää”, Abby sanoi. ”Olisinpa voinut jäädä pidemmäksi aikaa.”

He kiersivät Abbyn matkalaukut ja kävelivät keittiöön samalla kun Abby kertoi innoissaan matkastaan. Blake avasi viinipullon ja täytti kaksi lasia. Hän oli aina nautti-nut suuresti saadessaan kuulla siskonsa seikkailuista, ja tämä-kin matka kuulosti mahtavalta. Blake ei ollut koskaan käy-nyt ulkomailla, mutta Abby sen sijaan matkusteli sellaisella innolla kuin aikoiisi valloittaa maailman joka kolkan ennen kahdettakymmenettäviidettä syntymäpäiväänsä.

”Mitä sinulle kuuluu?” Abby kysyi pidettyään vihdoin tauon.

”Ei isompia”, Blake sanoi. ”Kyllähän sinä minut tunnet. Töitä, töitä ja töitä.”

”Kai tiedät, että sinunkin olisi hyvä nähdä vähän maailmaa?”

Blake naurahhti. ”Kyllä jonain päivänä sen teenkin. Mutta nyt tahdon ruokkia sinut ja kuulla kolmen kuukauden kuu-lumiset.”

Kun hän oli sanonut lauseensa loppuun, ovelta kuului jälleen koputus ja sen jälkeen hänen Tom-veljensä tervehdys. Pian Tom liittyi heidän seuraansa keittiöön, ja Blake syleili veljeään ja katsoi, kun tämä nosti Abbyn ilmaan ja halasi tiukasti. Sitten hän tajusi, että veli oli saapunut yksin.

”Missä Jen on?” Blake kysyi vilkuillen Tomin taakse siltä varalta, että tämän tyttöystävä olisi jäänyt toiseen huoneeseen tai piileskelisi jossain. ”Eikö hänenkin pitänyt tulla?”

”Ai niin, me erosimme.” Tom kohautti harteitaan kuin uutinen olisi pikkujuttu. ”Anteeksi, olisi pitänyt kertoa, ettei hän ole tulossa.”

”Mutta hän oli tosi *mukava*”, Blake harmitteli.

Tom kohautti taas harteitaan, ja Blake oli kiitollinen, että Abby oli paikalla, sillä he saivat pyöritellä silmiään veljensä hölmöilylle. Tomilla ei ollut vaikeuksia löytää mukavia tyttöjä, mutta parisuhteessa pysyminen kolmea kuukautta pidempään oli sen sijaan ilmeisesti mahdotonta. Tuntui, että Blake kiintyi Tomin tyttöystäviin enemmän kuin Tom itse.

”Onko sinulla olutta?” Tom kysyi.

Blake nyökkäsi. Aivan kuin sitä ei olisi aina tarjolla hänen veljelleen. ”Jääkaapissa. Sen kuin otat.”

Hän ei vaivautunut kysymään, mitä Jenin kanssa oli tapahtunut – Tom kyllä kertoisi sitten kun oli valmis. Blake antoi sisarustensa vaihtaa kuulumisia samalla kun otti ruoan uunista ja ihasteli kanan ympärille asettelemiaan kullanruskeiksi paahtuneita vihanneksia ja rapsakoita perunoita. Ne olivat juuri sellaisia, mistä he kaikki pitivät.

”Onko tämä rasia siltä juristilta?” Abby kysyi kun Tom poistui keittiöstä, oletettavasti olohuoneeseen katsomaan televisiota.

”Kyllä on.”

”Oletko tarkastellut jälleen johtolankoja?”

Blake vilkaisi Abbya, joka käänteli tuumivasti rasiaa käsisään. ”Olen. En voi olla miettimättä, mikä niiden merkitys on ja miten ne liittyvät perheeseemme.”

”Tiedätkö, tämä rasia muistuttaa vähän sinusta”, Abby sanoi. ”Ihan kuin luonnos ja kangastilkku olisivat sinulle tarkoitettut. Tuntuuko sinustakin siltä vai olenko ainoa?” Blake siirsi kanan lautaselle, jätti sen työtasolle ja meni johtolankoja tutkivan siskonsa luo. Abby oli oikeassa: ne olivat kuin hänelle tarkoitettuja. Hän tarttui luonnokseen ja katseli sitä, vaikka yksityiskohdat olivat piirtyneet tarkasti hänen mieleensä jo kauan sitten. Hän oli vuosia haaveillut muotisuunnittelijan urasta, vaikka hänen luonnoksensa eivät vetäneet vertoja edes tälle vanhalle piirrokselle. Asun linjoissa oli miltei jotain tuttua – kenties se johtui siitä, että hän oli tuijottanut sitä tuntikaudet, mutta hänestä silti tuntui, että kyse oli muustakin. Hän siveli sormillaan paperille hahmoteltua siluettia haaveillen, että se oli hänen oma luomuksensa.

”Luuletko oikeasti, että tämän piirtänyt henkilö on meille sukua?” Abby kysyi havahduttaen Blaken ajatuksistaan.

Blake nojasi lähelle siskoaan, niin että heidän olkapäänsä koskettivat, ja tuijotti samalla luonnosta. ”En minä totta puhuen tiedä. Kenties, mutta voihan luonnoksen merkitys olla jokin muukin. Ehkä rasian jättänyt henkilö vain halusi, että hänen tyttärensä etsisi käsiinsä luonnoksen tekijän. Ehkä tekijä osaisi vastata sukuamme koskeviin kysymyksiin.”

Abby kohotti kangaspalaa, joka oli ohutta harmaata silkisamettia, ja Blake mietti, voisiko se liittyä luonnokseen vai oliko sillä jokin toinen merkitys. Tilkkuja tuijottaessaan hän näki kuitenkin mielessään, miten samanlaista mutta isompaa kaistaletta sommiteltiin luonnoksen päälle, ja kuva tuntui heräävän henkiin.

Asu oli vuosikymmeniä sitten ollut luultavasti varsin rohkea. Kaula-aukko oli avara, ja vartaloa myötäilevä,